

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoCsp/69/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7917206897
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7917206897.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Oľgy Mičietovej, v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému A. B., nar. X.X.XXXX, bývajúcemu v G., P. XXX/X, zastúpenému JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Urbánkova 1562/6, o zaplatenie 4.537,82 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trebišov č. k. 9Csp/158/2017-229 zo dňa 25.6.2021, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom zamietavom výroku, v časti o povolení splátok a v súvisiacom výroku o trovách konania.

P r i z n á v a žalovanému proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom uvedeným v záhlaví konanie v časti o zaplatenie 230 € zastavil (I.), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.683,01 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 26.6.2021 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach po 50 € vždy k 15. dňu v kalendárnom mesiaci, počnúc splátkou po právoplatnosti rozsudku pod hrozbou straty výhody splátok v prípade neuhradenia čo len jednej splátky (II.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (III.) a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 15,68 %.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 4.537,82 € s príslušenstvom a náhrady trov konania. Skutkovo žalobca odôvodnil tým, že dňa 2.4.2015 uzavrel so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 00000000200187 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej žalovanému poskytol úver vo výške 5.000 €. Poskytnutý úver sa žalovaný zaviazal splácať v mesačných splátkach po 81,47 €, až do zaplatenia celkovej čiastky 8.948,76 €. V zmluve bola dojednaná úroková sadzba vo výške 13,9 % ročne, RPMN vo výške 16,04 % ročne, priemerná RPMN vo výške 16,16 % ročne, splatnosť splátok vždy k 15. dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky 15.4.2015, splatnosť poslednej splátky 15.3.2024, odplata 16,9 % a poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 €. Žalovaný nesplácal úver riadne a včas, v dôsledku čoho ho žalobca listom zo dňa 17.10.2016 upozornil na omeškanie s úhradou splátok a na možnosť využitia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca dlžné splátky neuhradil, preto žalobca úver predčasne zosplatnil, o čom žalovaného informoval listom zo dňa 19.12.2016. Ku dňu podania žaloby žalovaný uhradil len 1.409,59 €. Žalovaný nárok žalobcu neuznal v celom rozsahu a namietal, že ide formulárovú zmluvu, ktorej obsah nemohol ovplyvniť, Tvrdil, že v zmluve absentuje rozdelenie splátok na istinu a úroky, RPMN a termín konečnej splatnosti, v dôsledku čoho považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Poukázal aj na skutočnosť, že žalobca mu reálne poskytol nižšiu sumu aká je uvedená v zmluve, nakoľko si jednostranne započítal poplatok

za poskytnutie úveru vo výške 150 €, žalovanému tak poskytol úver len vo výške 4.850 €. Tvrdil tiež, že podmienky pre zosplatenie úveru neboli splnené, lebo mu neboli doručené oznámenia podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Žalovaný uviedol, že žalobca pri poskytnutí úveru neposúdil dostatočne jeho bonitu, keď neskúmal jeho zadlženosť, vyživovaciu povinnosť, neoveril si príjem a neskúmal mesačné výdavky, preto nemohol úver predčasne zosplatiť. Žalobcovi potom vznikol nárok len na zaplatenie splatných splátok istiny bez úrokov a poplatkov. Po podaní žaloby žalovaný uhradil žalobcovi sumu 230 €.

3. V dôsledku späťvzatia žaloby v časti o zaplatenie 230 € súd prvej inštancie konanie v tejto časti v súlade s § 145 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zastavil. Ďalej na vec aplikoval ustanovenia § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, ods. 9, § 517 ods. 2, § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 2 písm. a/, písm. b/, písm. d/, písm. g/, písm. h/, písm. l/, § 7 ods. 1, ods. 2, ods. 16., ods. 17, § 9 ods. 2 písm. e/, písm. h/, písm. i/, § 11 ods. 1 písm. b/, písm. d/, ods. 2, ods. 4 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“), § 7 ods. 2 písm. a/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, posudzujúc zmluvu ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere.

4. Preskúmaním obligatórnych náležitostí súd zistil, že v zmluve je nesprávne uvedená výška úveru 5.000, nakoľko žalovanému boli poskytnuté finančné prostriedky len vo výške 4.850 €, v dôsledku jednostranného započítania si poplatku za poskytnutie úveru zo strany veriteľa. Takýto postup veriteľa považoval za klamlivý a zavádzajúci. Zastával názor, že veriteľ mal potom v zmluve uviesť ako výšku úveru 4.850 €, alebo poskytnúť žalovanému deklarovanú sumu a poplatok za poskytnutie úveru mal nechať žalovaného splácať spolu s mesačnými splátkami. V opačnom prípade, pri zveličení situácie, by mohlo dôjsť k tomu, že pri úvere vo výške 5.000 € by si veriteľ ako poplatok za poskytnutie úveru započítal 3.500 €, spotrebiteľovi by reálne požičal len 1.500 € a splácať by vyžadoval istinu vo výške 5.000 €, čo považoval za neprijateľné. V dôsledku nesprávne uvedenej výšky úveru považoval predmetný úver v súlade s § 11 ods. 1 písm. b/ za bezúročný a bez poplatkov. Zaoberajúc sa posudzovaním bonity žalovaného zistil, že veriteľ síce vykonal lustrácie príslušných registrov a na pomery žalovaného sa dopytoval aj v žiadosti o úver, získané informácie však nevyhodnotil s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ. Žalobca nezohľadnil už uzavreté zmluvy o spotrebiteľských úveroch žalovaného a skutočnosť, že vzhľadom na jeho príjmy a výdaje, dostupné finančné prostriedky žalovaného nepostačujú natoľko, aby bol predmetný úver schopný splácať. Vzhľadom na to vyslovil nemožnosť veriteľa vyžadovať jednorazové splatenie úveru. Podotkol tiež, že nešlo o hrubé porušenie povinnosti posúdiť schopnosť spotrebiteľa úver splácať s odbornou starostlivosťou, keďže žalobca skúmal bonitu žalovaného v zákonom predpokladaných registroch a dopytom u žalovaného, na základe výsledkov šetrení však bolo riskantné poskytnúť žalovanému úver za takých podmienok, bez toho, aby žalovaného neprimerane zadlžil. Splnenie zákonných podmienok pre zosplatenie úveru mal za preukázané, avšak skonštatoval, že uvedené nemá význam pre posúdenie sporu, nakoľko veriteľ nebol oprávnený úver zosplatiť. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a nemožnosť využitia práva veriteľa podľa § 565 OZ zhrnul, že žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie sumy len vo výške 1.683,01 €. Ku dňu vyhlásenia rozhodnutia vo veci sa stali splatnými splátky v období od 15.4.2015 do 25.6.2021, teda 74 splátok, pričom pri poskytnutej istine 4.850 € rozvrhutej na pôvodný počet splátok 108, mala byť mesačná splátka (bez úrokov a poplatkov) vo výške 44,90 €. Žalovaný mal ku dňu 25.6.2021 uhradiť 3.322,60 €, pričom celkovo uhradil 1.639,59 €. Žalobcovi je povinný uhradiť ešte sumu vo výške 1.683,01 €. Súd prvej inštancie dlžnú sumu povolil žalovanému splácať v mesačných splátkach po 50 €, vzhľadom na jeho príjmy, výdavky na iné úvery a sociálnu situáciu spočívajúcu v ďalšej (tretej) vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu. Uviedol, že výška mesačnej splátky je primeraná voči obojstranným stranám sporu, keď na jednej strane u žalovaného možnosť úhrady dlhu v splátkach nespôsobí exekúciu a s ňou súvisiace trovy, a na strane druhej žalobca získa dlžnú čiastku späť v prijateľnom časovom období. O trovách konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP, tak že úspech žalobcu, vzhľadom na zamietnutú časť nároku a tiež žalovaným zavinené zastavenie konania v časti, ustálil v rozsahu 15,68 %.

5. Rozsudok vo vyhovujúcom výroku len v časti povolenia úhrady dlžnej sumy v splátkach, v zamietavom výroku a súvisiacom výroku o trovách konania napadol odvolaním žalovaný, uplatňujúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Nesúhlasil so záverom súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre nesprávnosť údajov o celkovej výške úveru. Mal za to, že sankcia vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti postihuje úver len v prípade ak zmluva neobsahuje údaje uvedené v § 9 ods. 2

písm. a/ až l/, s/, z/, a aa/ ZoSÚ vôbec, predmetná zmluva však údaj o výške úveru obsahovala. Súd neodôvodnil, na základe akej úvahy dospel k nesprávnosti (pričom trval na jeho správnosti) tohto údaja a tiež to, že nesprávnosť údaja má mať rovnaké následky ako absencia niektorej z náležitostí. Tvrdil, že žalovanému bola daná do dispozície na inkasný účet celá istina úveru, a až po prevode na žalovaným požadovaný účet bol zinkasovaný poplatok vo výške 150 €. Žalobca nevidel inú možnosť uvedenia celkovej výšky úveru. Zároveň poukázal na skutočnosť, že v zmysle zmluvných dojednaní by mu táto suma mohla byť vrátená po splnení podmienok upravených v bode 2.5 Zmluvy, čo súd prvej inštancie nezohľadnil. K posudzovaniu bonity žalovaného uviedol, že schopnosť spotrebiteľa úver splácať vyhodnotil na základe údajov zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI), z ktorých zistil, že ku dňu podania žiadosti nemal žiadne dlžné splátky, s ktorými by bol v omeškaní, údajov poskytnutých samotným žalovaným v žiadosti o poskytnutie úveru o jeho príjmoch, výdavkoch a zamestnávateľovi, a reportu zo Sociálnej poisťovne za účelom preverenia zamestnania. Pri posudzovaní bonity vzal do úvahy dobu, na ktorú mal byť úver poskytnutý, výšku úveru ako aj jeho účel a zohľadnil príjmy žalovaného, preto zastáva názor, že povinnosť v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ splnil. V závere namietal aj umožnenie úhrady dlhu žalovaného v splátkach, na čo nevidel dôvody a mal za to, že súd rozhodnutie v tejto časti nedostatočne odôvodnil. Zhodnotil, že predĺženie paričnej lehoty súd umožnil na základe dôkazmi nepodložených tvrdení žalovaného a bez riadneho skúmania jeho majetkových pomerov. Poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej hľadiskami pre úvahu súdu, či sa má žalovanému, ktorému platobnú povinnosť určil, priznať výhoda splátok, budú najmä- osobné a majetkové pomery strán, výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného v konaní, prejavovaná snaha o plnenie záväzku žalovaným, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a doba, po ktorej by týmto spôsobom došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa. V opačnom prípade by došlo k narušeniu vyváženosti záujmov oboch strán sporu v smere faktického popretia právoplatne priznaných práv či možnému vzniku inej ujmy na oprávnených záujmoch žalobcu (rozsudok NS SR 7Cdo/116/2012 z 18.3.2013). Žalobca zdôraznil skutočnosť, že priznaním splátok vo výške 50 € mesačne, ktoré by tak boli zhruba o polovicu nižšie ako pôvodne dohodnuté splátky vo výške 81,47 €, súd zapríčinil, že dlžnú sumu bude žalovaný splácať takmer tri roky a tým ho neoprávnene zvýhodnil. Mal za to, že výška priznanej splátky je neadekvátna výške žalovanej pohľadávky, pretože lehota na splatenie pohľadávky sa predĺžila do takej miery, že sa tým poprel samotný účel súdneho konania a takéto rozhodnutie nevedie k odstráneniu právnej neistoty, ku ktorému má súdne konanie smerovať. Žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe vyhovie, zaviazá žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) posúdil odvolanie žalobcu ako podané včas, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods.1 písm. f/ a h/ CSP), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 4.11.2021 o 9.50 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie Krajského súdu v Košiciach, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli riadne zverejnené v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

9. Žalobca odvolanie odôvodnil s poukazom na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové

zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1,2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

11. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti je právnym posúdením činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý si nesprávne vyložil alebo napokon ak aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, v skutkových okolnostiach teda z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalobcu vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Uplatnený nárok žalobcu správne právne posúdil, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zároveň počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalobcu v prevažnej miere boli už predmetom posúdenia súdom prvej inštancie, nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

13. Dôvody rozsudku sú podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (§ 382 ods. 2 CSP) odvolací súd uvádza nasledovné:

14. Odvolateľ nesúhlasil so záverom o nesprávnosti údajov o výške úveru a z toho plynúcej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V konaní nebolo sporné, keďže obe strany zhodne tvrdili, že žalovanému boli titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere dané do dispozície finančné prostriedky len vo výške 4.850 €, nie 5.000 € ako deklaruje samotná zmluva, a to v dôsledku jednostranného započítania poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150 € zo strany žalobcu. Je teda nepochybné, že žalobca do spotrebiteľského úveru zahrnul i poplatok za jeho poskytnutie. Súčasťou celkovej výšky spotrebiteľského úveru však nie je poplatok za poskytnutie úveru, pretože uvedený poplatok, ktorý má charakter odmeny poskytovateľovi služby, treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru. K uvedenému záveru dospel aj Súdny dvor Európskej únie v rozsudku z 21.4.2016 vo veci C-377/14 kde konštatoval, že: „celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené“. Ak žalobca do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie úveru, ide o postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutiu úveru, pričom takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú prax a súčasne ju zakazuje. Uvedené potom znamená nesprávnosť údajov o výške úveru, ktorá má v konečnom dôsledku rovnaký efekt ako neuvedenie tohto údajov vôbec, v dôsledku čoho je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/. Pokiaľ žalobca zastáva názor, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ len absencia obligatórnej náležitosti môže spôsobiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, nie však uvedenie nesprávneho údajov, ktorý je obligatórnou náležitosťou, takým výkladom by bolo nutné dospieť k záveru, že veriteľ môže uvádzať údaje, ktoré sú zákonnými náležitosťami hocijako, v akejkol'vek výške, resp. hodnote, aj nesprávnej, a za takto zhotovenú zmluvu nebude sankcionovaný v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, čo je absurdné a v úplnom rozpore s účelom právnej úpravy zákona o spotrebiteľských úveroch a úmyslom zákonodarcu. Odvolací súd sa zhoduje so záverom súdu prvej inštancie, že znížovanie dojednanej výšky úveru o sumu bližšie nezdôvodneného

poplatku, keď úroky boli určované naďalej z takto dohodnutej, nie reálne poskytnutej sumy úveru, je konaním majúci pôvod v nekalej obchodnej praktike, ktorá je zákonom zakázaná.

15. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie ohľadom porušenia povinnosti veriteľa posúdiť schopnosť spotrebiteľa úver splácať s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca síce vykonal lustrácie v príslušných registroch a zároveň zisťoval údaje nevyhnutné pre posúdenie bonity priamo od žalovaného, tieto však nevyhodnotil komplexne a s odbornou starostlivosťou ako to predpokladá zákon. Zo žiadosti o úver vyplnenej žalovaným vyplýva, že v čase uzavretia zmluvy bol ženatý, mal dve deti, jeho čistý príjem predstavoval sumu 620 €, pričom mal výdavky na kreditné karty vo výške 500 € a kontokorentný úver (povolené prečerpanie) vo výške 700 €, ktoré záväzky sú preukázané aj na základe lustrácie v Spoločnom registri bankových informácií (SRBI). Výška splátky žalobcom poskytnutého úveru mala byť vo výške 81,47 €. Je nepochybné, že pri čistom príjme vo výške 620 € a výdavkoch na kreditné karty vo výške 500 €, žalovanému ostávala mesačne k dispozícii suma vo výške cca 120 €, z ktorej mal ešte uhradiť splátku úveru žalobcovi, po uhradení ktorej by žalobcovi ostala len suma cca 40 €. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, ako mohol žalobca, pri zachovaní odbornej starostlivosti dospieť k záveru o spôsobilosti žalovaného úver splácať pri takých podmienkach. Okrem toho žalovaný mal v tom čase dve deti (momentálne už tri), ktoré bol povinný vyživovať. Podľa § 2 zák. č. 601/2003 Z. z. o životnom minime účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, životné minimum pre jednu plnoletú fyzickú osobu predstavovalo sumu 198,09 € mesačne a pre nezaopatrované dieťa sumu 90,42 €. Podľa § 10 ods. 2 zák. č. 417/2013 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi účinného v čase uzavretia zmluvy, predstavovala dávka v hmotnej núdzi pre jednotlivca sumu 61,60 €. Z uvedeného vyplýva, že po uhradení všetkých výdavkov by žalovanému na ostatné bežné životné náklady neostala k dispozícii nielenže suma životného minima, ale ani suma vo výške dávky v hmotnej núdzi, ktorá predstavuje minimálnu sumu na zabezpečenie základných životných potrieb, a to iba v prípade jednotlivca, pričom žalovaný mal už v čase uzavretia zmluvy dve deti. V prípade rodiča s deťmi sú obidve sumy ešte vyššie. Odvolací súd zastáva názor, že posudzovanie bonity žalovaného nemožno považovať za posudzovanie s odbornou starostlivosťou a žalobca nemal žalovanému úver vôbec poskytnúť.

16. Povolenie splácania dlhu v splátkach po 50 € mesačne považuje odvolací súd za primerané, vzhľadom na osobné, majetkové a sociálne pomery žalovaného ako aj jeho platobnú schopnosť. Svoje pomery žalovaný preukázal predloženými dôkazmi, a to výplatnými páskami, rozhodnutím súdu o rozvode manželstva a určení vyživovacej povinnosti k maloletým deťom, dohody o úhrade dlhu v splátkach, ktoré uzavrel so súdnou exekútkou M. O. A. a zmluvou o výpožičke, na základe ktorej si od obce Kazimír požičal peniaze na úhradu nákladov spojených s pohrebom svojej matky. Odvolací súd považuje za potrebné zohľadniť aj fakt, že žalobca nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní bonity žalovaného, čím de facto sťažil vymoženie svojho nároku, pričom pri uzavretí zmluvy mohol a mal vedieť, že úver za týchto podmienok žalovaný nebude schopný splácať. Splátky dlžnej sumy považuje odvolací súd za primerané a spravodlivé pre obe strany sporu.

17. Vzhľadom na všetky zistené skutočnosti a uvedené dôvody odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, v súlade s § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správne potvrdil.

18. O trovách konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol žalovanému.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).